

кавѣ-тѣ дрѣхѣ съ златны-тѣ пѣтелкы излѣзаль изъ стаѣ-тѣ, но хубавицѣ-тѣ още лежала въ постелѣ-тѣ и за врѣ-ме не можала отъ срамъ да погледне на старѣ-тѣ си по-майчимѣ — Свѣблѣва иѣкакъ была тя и трындафилы-тѣ на нѣжны-тѣ и бузицы были поприаблѣднѣли, въ очи-тѣ и ся въ-бражавало тѣмнѣ слабость. — Но никога Невѣника не была толкозь привлекателна както тѣзи сутрина; тя ся облекла съ помощь-тѣ на помайчимѣ си, помолила ся по обыкно-венію-то си на Бога съ сълзы и чакала младый си съ-пругъ, който между това ся занимаваль съ кѣщны-тѣ ра-боты, заповѣдалъ да приготвятъ обѣдъ-тѣ и друго щото бы-ло потрѣбно за бояркѣ-тѣ. Когато ся върнѣль при Невѣ-нкѣ тя го нѣжно пригѣрнѣла и му думала полегычка — ми-лый Святославе! Азъ мыслиѣ за тейко ми — ахъ! несъмнѣ-но той тѣжи за мене, плаче и грыжи ся!... мени ми ся иска да ся научѣ нѣщо за него, да чуѣ нѣщо за него какъ ся намира. Святославъ проумѣль желанію-то и и незабавно ис-пратилъ единъ человекъ въ Търново да ся научи за поло-женію-то на боярина Тихомира.

Но ный да прѣдваримъ, пратеный-тѣ испытывачъ и самы да видимъ що ся върши въ царствующій градъ. Бояринѣ-тѣ на сутринѣ-тѣ много чакаль дѣщерѣ си да отиде по-обычаю при него и най послѣ отъ нетѣрпѣнію побуденъ отишелъ старешкы на высокій тремъ. Но що да види! Та-мо намѣрилъ сичко развърлено и разнебытено, той ся стрес-нѣль и изумилъ — послѣ съгледаль върху столъ-тѣ писмо-то, разгнѣль го и го прочиталь по невѣрваль очитъ си — прочель го и вторый пѣть — и още му ся искало да не вѣрва, но позѣ-тѣ му вече треперяли и подхлѣцвали; той не можаль да сѣди правъ и чаднѣль на земѣ-тѣ. Нѣколко минуты ся продължавало неговото изуменію и по що ся о-свѣстилъ заповѣдалъ на слугы-тѣ да го качать въ калѣ-кѣ-тѣ и да го заведѣтъ при царя; дѣто като стигнѣль из-выкаль: Господарю! — растреперанный-тѣ старецъ — Го-